

NO ÉS BO SENTIR-SE TOT SOL

En Juan-Carlos Martínez i Ana Urdiales, matrimoni cristià de Cartagena, contenen com han encarat la malaltia en el si de la seva família. Açò m'ha fet pensar quanta veritat contenen les paraules del Creador «no és bo que l'ésser humà estigui tot sol». El relat d'aquest matrimoni l'he trobat en la revista d'espiritualitat de St Carles de Foucauld «IESUS CARITAS».

La màxima d'aquesta família «que hi estem de bé!» insinuava que el fet de sentir-se a gust no depenia ni de la salut ni del benestar econòmic, sinó de trobar-se segurs en les mans de Déu segons l'oració de Carles de Foucauld: «Pare meu, m'abandon a tu, fes de mi el que vulguis».

La petita Teresa, de 2 anys, i també el seu germà Javier de 7, van caure seriosament malalts. Més tard la mare va haver de ser intervinguda per un càncer de pit. Compartien la convicció que «Déu dona la seva gràcia a qui la necessita»; i que el sofriment fa brollar de les persones del voltant allò de millor que duen dedins: en saber que en Javier perdria els cabells amb el tractament, els seus companys de classe es van rapar tots solidaris amb ell. I molts, de prop i d'enfora, s'hi van unir amb la pregària per tal que «Jesús hi fes present la seva vida».

D'acord amb una proposta dels pares, en Javier oferí a Déu tot allò que li estava passant perquè es curés la seva cosina Lucía afectada d'un tumor cerebral, i també pels capellans i les vocacions sacerdotals. «La enfermedad de Javier –escriuen els pares- no sólo ha sido una catequesis para él, sino también para sus hermanos: han descubierto que Dios no quiere nuestro sufrimiento sino que lo permite del mismo modo que lo permitió a su Hijo para lograr que se realicen cosas maravillosas: algunas de ellas no las veremos hasta llegar al cielo. Y también para nosotros que, aunque sin parar de rezar ..., en todo momento hemos tenido claro que, si no se cumplían nuestras peticiones, nada hubiera salido mal, porque algo que hemos inculcado a nuestros hijos desde pequeños es que nuestra meta es el cielo, nuestra esperanza es compartir la alegría de Dios, quien se alegra con todos sus hijos cuando están en casa».

En les obligades absències dels pares fora de casa, els majors es van encarregar dels més petits i, entre altres normes, hi van posar aquesta: «es pot plorar, però mai tot sols». L'objectiu era estar junts i estalonar-se els uns als altres. Finalment, tot acabà bé: n'Ana no va haver de menester la quimioteràpia, na Teresa rebé l'alta definitiva sense seqüeles, i en Javier acabà amb èxit el tractament. Els pares conclouen que la màxima «qué bien estamos» es la expresión de una fe y una esperanza que siempre hemos pedido a Dios y que Dios nos ha regalado».

«No és bo sentir-se tot sol», sobretot en la malaltia. Si hi ha esperit comunitari, «quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell».